

บทที่ 4

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่น และความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ไวยากรณ์พื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่น โดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้า โรงเรียนเมืองพลพิทยาคม อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ไวยากรณ์พื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่น
2. ทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นในการจัดกิจกรรมสิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้า
3. ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมสิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้า
4. อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ไวยากรณ์พื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่น

หลังจากผู้วิจัยสอน ไวยากรณ์พื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่น โดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้า ไปแล้ว 8 แผน ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดผลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ไวยากรณ์พื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่น ไปทดสอบจำนวน 40 ข้อกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายปีที่ 6 ที่เลือกเรียนภาษาญี่ปุ่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนเมืองพลพิทยาคม อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น จำนวน 40 คน แล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดคือคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 และมีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ปราบกฏผลดังนี้

ตารางที่ 1 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ	นักเรียนที่ได้คะแนนผ่านเกณฑ์	
				ร้อยละ 70 (28 คะแนน)	ร้อยละ
40	40	26.55	66.38	18	45.00

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องไวยากรณ์พื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่น โดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติลวงหน้า คิดเป็นร้อยละ 66.38 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ 18 คน คิดเป็นร้อยละ 45.00

2. ทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นในการจัดกิจกรรมสิ่งช่วยจัดมโนมติลวงหน้า

ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นเรื่องบทสนทนาในการใช้โทรศัพท์ในการจัดกิจกรรม โดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติลวงหน้า ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายปีที่ 6 ที่เลือกเรียนภาษาญี่ปุ่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนเมืองพลพิทยาคม อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น จำนวน 40 คน แล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดคือ คะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงคะแนนทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นในการจัดกิจกรรมสิ่งช่วยจัดมโนมติลวงหน้า

จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ	นักเรียนที่ได้คะแนนผ่านเกณฑ์	
				ร้อยละ 70 (11คะแนน)	ร้อยละ
				จำนวน (คน)	ร้อยละ
40	15	12.25	81.67	31	77.50

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไวยากรณ์พื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่นสิ่งช่วยจัดมโนมติลวงหน้า คิดเป็นร้อยละ 81.67 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นจำนวนนักเรียน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 77.5

3. ความคิดเห็นของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมมโนมติลวงหน้า

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน เรื่องไวยากรณ์พื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่น โดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติลวงหน้า ไปสอบถามกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายปีที่ 6 ที่เลือกเรียนภาษาญี่ปุ่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนเมืองพลพิทยาคม อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น จำนวน 40 คน ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 3 แสดงความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมโมเดลล่วงหน้า

กิจกรรมโมเดลล่วงหน้า	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลความ
ขั้นนำ			
1. ครูมีการทบทวนความรู้เดิมให้กับนักเรียนก่อนเริ่มเรียน	4.50	0.56	มาก
2. การแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจนตรงประเด็น กับเนื้อหา	4.40	0.55	มาก
3. การแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ทำให้ทราบถึงสาระสำคัญ ในการเรียน	4.47	0.60	มาก
4. การแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้เป้าหมายในสิ่งที่จะเรียน ซึ่งมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้	4.35	0.92	มาก
5. การแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ช่วยกระตุ้นทำให้ออยาก เรียนรู้มากขึ้น	4.07	0.69	มาก
6. การแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้แบบบรรยายช่วยให้ นักเรียนมองเห็นเนื้อหาที่จะเรียน	4.08	0.97	มาก
รวม	4.31	0.72	มาก
ขั้นสอน			
1. สื่อและอุปกรณ์การสอนมีความหลากหลายและน่าสนใจ	4.42	0.68	มาก
2. สื่อและอุปกรณ์การสอนมีความเข้าใจง่ายชัดเจน	4.30	0.76	มาก
3. สื่อและอุปกรณ์การสอนช่วยทำให้นักเรียนรู้ได้เร็วและ เข้าใจง่ายมากขึ้น	4.30	0.79	มาก
4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (เกม ฯลฯ) มีความ หลากหลายและน่าสนใจ	4.57	0.64	มากที่สุด
5. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (เกม ฯลฯ) ช่วยให้ นักเรียนรับรู้และเข้าใจในสิ่งที่จะเรียนมากขึ้น	4.27	0.72	มาก
6. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (เกม ฯลฯ) ช่วยให้ นักเรียนจดจำเนื้อหาได้ง่ายขึ้น	4.35	0.70	มาก

ตารางที่ 3 แสดงความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการกิจกรรมโมเดลล่วงหน้า (ต่อ)

กิจกรรมโมเดลล่วงหน้า	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลความ
7. การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน (เกม ฯลฯ) ใช้เวลาได้ อย่างเหมาะสม	4.12	0.65	มาก
รวม	4.33	0.71	มาก
ขั้นสรุป			
1. ครูมีการสรุปเนื้อหาหลังเรียน	4.25	0.93	มาก
2. การสรุปเนื้อหาหลังจากเรียนมีประโยชน์	4.43	0.93	มาก
3. การทำใบงานทำให้เข้าใจมากขึ้น	3.95	0.99	มาก
4. การทำใบงานทำให้จดจำได้ง่ายขึ้น	3.95	0.99	มาก
5. การทำใบงานที่นำกลับไปทำที่บ้านมีความชัดเจน ในประเด็นสำคัญของเนื้อหาที่เรียน	3.78	1.03	มาก
รวม	4.07	0.97	มาก
รวมทั้งหมด	4.25	0.78	มาก

จากตารางที่ 3 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมสิ่งช่วย
จัดมโนเดลล่วงหน้า (AO) โดยภาพรวมพบว่า นักเรียนอยู่ในระดับ มาก (ค่าเฉลี่ย = 4.25) เมื่อ
พิจารณาเป็นลำดับขั้นของการจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมสิ่งช่วยจัดมโนเดลล่วงหน้า (AO)
พบว่า ในขั้นนำขั้นสอนและขั้นสรุปอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน

4. อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่องผลการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนไวยากรณ์พื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่น
โดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนเดลล่วงหน้า และความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเมือง
พลพิทยาคม อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น ผลปรากฏดังนี้

4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 45.00 เมื่อนำไปเทียบกับ
เกณฑ์ร้อยละ 70 พบว่าไม่ผ่านเกณฑ์ทั้งคะแนนและจำนวนนักเรียน ที่เป็นเช่นนี้อภิปรายได้ว่า การ
สื่อสารระหว่างครูกับนักเรียนยังมีปัญหาด้านภาษา บางครั้งนักเรียนไม่ค่อยเข้าใจเนื่องจากครูผู้สอน
เป็นชาวต่างชาติและปัญหาด้านเวลา คือ ระยะเวลาสั้นเกินไป อย่างเช่นเวลาการฝึกเรื่องทักษะการฟัง

พูดอ่านเขียนและกิจกรรมเล่นเกม นอกจากนี้คิดว่า เกณฑ์ที่ตั้งไว้คือนักเรียนมีคะแนนผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 70 และมีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ยังไม่เหมาะกับนักเรียน เกณฑ์ น่าจะลดลงประมาณ 60 หรือ 65 เพราะสำหรับนักเรียนไทยภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่เข้ามาใหม่ เพราะฉะนั้นนักเรียนยังไม่คุ้นเคยกับภาษาญี่ปุ่น ส่วนปัญหาด้านนักเรียนคือ นักเรียนไม่มีความรู้ พื้นฐานภาษาญี่ปุ่นก่อนเลือกเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น อย่างเช่น คำศัพท์ ไวยากรณ์ และตัวอักษร ภาษาญี่ปุ่น มีนักเรียนหลายคนจำคำศัพท์และไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นได้ เพราะมีการสอบวัดทักษะการ พูดภาษาญี่ปุ่นจึงมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ 31 คน คิดเป็นร้อยละ 77.5 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือร้อยละ 70 ของจำนวนนักเรียนที่ใช้ในการวิจัย แต่บางคนอ่านตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นยังไม่ได้ นอกจากนี้ในระยะเวลาการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หยุดเรียน 4 ครั้ง เนื่องจากมี กิจกรรมติวสอบเข้ามหาวิทยาลัย, กิจกรรมที่พบบ่อย และสอบกลางภาค เป็นต้น นักเรียนมาสาย และขาดเรียนเป็นประจำ สาเหตุเนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีกิจกรรมหลากหลาย และนักเรียนบางส่วนไม่ใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยจึงทำให้คิดว่าวิชาภาษาญี่ปุ่นไม่ค่อย สำคัญต่อตัวนักเรียนเอง กรณีมาสายและขาดเรียนเป็นประจำทำให้นักเรียนมีส่วนทำให้ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนไม่ผ่าน แต่เมื่อนำคะแนนนักเรียนคนที่เข้าเรียนร้อยละ 80 ขึ้นไป (เป็นเกณฑ์ที่นักเรียน ต้องมาเรียนซึ่ง โรงเรียนกำหนด) ซึ่งมี 15 คนมาวิเคราะห์โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดคือ คะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 และมีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนคนที่เข้าเรียนร้อยละ 80 ขึ้นไปซึ่งนักเรียน 15 คนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคิดเป็น ร้อยละ 82.18 มีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ 11 คน คิดเป็นร้อยละ 73.33 เมื่อทดลองพิจารณา นักเรียนที่มาเรียน คนที่เข้าเรียนร้อยละ 80 ขึ้นไปซึ่งมีจำนวน 15 คน พบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนผ่านเกณฑ์การสอนตามรูปแบบการสอนโดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเข้าใจ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยอื่น ๆ พบว่ามีวิจัยที่สอดคล้องกับงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ Davee Vuwasaoua (2006) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ได้คะแนนผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 60 จำนวน 40 คนคิดเป็นร้อยละ 51.28 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ทั้งคะแนนและจำนวนนักเรียนที่ กำหนดคือร้อยละ 70 สมใจ ธนบดีวิวัฒน์ (2549) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ได้ คะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70.67 จำนวน 31 คนคิดเป็นร้อยละ 68.89 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์จำนวนนักเรียน ที่กำหนดคือร้อยละ 70 และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของนักการศึกษาหลายท่านที่ได้ทำการศึกษา แล้วพบว่าการจัดกิจกรรมโดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้าสามารถทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ อดอง ประจันตเสน (2547) และไม่สอดคล้องกับผลการวิจัย ของนักการศึกษาที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการจัดกิจกรรมโดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า

ซึ่งสามารถทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ จันทรเรม สุวรรณไครย์ (2532) และไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของนักการศึกษาที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการจัดกิจกรรมโดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้าซึ่งสามารถทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ได้แก่ ไออลดา ประจันตเสน (2547) นิตยา หอยมุกข์ (2548) ไกรสร ธรรมสาตี (2549) สุภาพร โนนศรีชัย (2551) เรวดี หล้าสา (2545) นันทวัน ดวงชัย (2548) บุษกร เขจรภักดี (2548) กุลวรรณ หวังสกุลศิโย (2545) ธรรมาวดี ปาวะชัย (2543)

4.2 ทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นเรื่องบทสนทนาในการใช้โทรศัพท์ในการจัดกิจกรรมโดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้า มีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ 31 คน คิดเป็นร้อยละ 77.50 เมื่อนำไปเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70 พบว่าผ่านเกณฑ์ทั้งคะแนนและจำนวนนักเรียน ที่เป็นเช่นนี้อธิบายได้ว่าทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นเรื่องบทสนทนาในการใช้โทรศัพท์ในการจัดกิจกรรมโดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้าผ่านเกณฑ์การสอนตามรูปแบบการสอน โดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้า ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเข้าใจ ผู้วิจัยใช้วิธีการทบทวนความรู้เดิมของนักเรียนก่อนที่จะเรียนทุกครั้ง และแจ้งจุดประสงค์ความรู้ใหม่ให้นักเรียนได้รับทราบ แล้วนำเสนอสิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้า (AO) โดยวิธีหลากหลายในกิจกรรมการเรียนการสอนไวยากรณ์พื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่น ซึ่ง Joyce and Weil (1980 อ้างถึงใน ไออลดา ประจันตเสน 2547) ได้แบ่งสิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้า (AO) ตามแนวคิดของ Ausubel ได้แก่ สิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้าแบบเปรียบเทียบ (Comparative Organizers) และสิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้าแบบอธิบาย (Expository Organizers) นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นว่าสิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้า (AO) ช่วยเชื่อมโยงกับความรู้เดิมและความรู้ใหม่ส่งผลทำให้เข้าใจง่ายขึ้นและจำเนื้อหาได้ง่าย นอกจากนี้ผู้วิจัยยังคิดว่า นักเรียนมีความสนใจที่จะพูดภาษาญี่ปุ่น ทั้ง ๆ ที่เรียนภาษาญี่ปุ่นค่อนข้างยากก็ยังสามารถพูดได้ และผู้สอนเป็นชาวญี่ปุ่นนักเรียนฟังและพูดภาษาญี่ปุ่นตลอด ส่งผลให้นักเรียนออกเสียงภาษาญี่ปุ่นเก่งขึ้น

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยอื่น ๆ พบว่า มีวิจัยที่สอดคล้องกับงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ Yumiko Yanagihara (1998) พบว่า คะแนนทักษะการฟังของกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนน ทักษะการฟังของกลุ่มปกติ

4.3 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมสิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้า (AO) โดยภาพรวมพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมสิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้าอยู่ในระดับ มาก (ค่าเฉลี่ย = 4.25) เมื่อพิจารณาเป็นขั้นของการจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมสิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้า (AO) พบว่า ในขั้นนำขั้นสอนและขั้นสรุปอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน ที่เป็นเช่นนี้อธิบายได้ว่า นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า การสอน

โดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้าทำให้นักเรียนมีความสนใจและเข้าใจภาษาญี่ปุ่นได้ง่ายขึ้น แต่ในขั้นนำค่าเฉลี่ยของข้อที่ 5 และข้อที่ 6 น้อยกว่าข้ออื่น หมายความว่าครูต้องจัดการแจ้งจุดประสงค์ให้น่าสนใจและทำให้นักเรียนเกิดแรงกระตุ้น นักเรียนก็จะสนใจเรียนและกระตือรือร้นมากขึ้น ในขั้นสอนข้อที่ 4 (การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (เกม ฯลฯ) มีความหลากหลายและน่าสนใจ) นักเรียนเห็นด้วยอย่างมากที่สุด แสดงว่า นักเรียนสนใจเล่นเกม มีการเล่นเกมทุกครั้งทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกไม่เครียดและจำคำศัพท์โดยการเล่นเกมน่ากว่า แต่นักเรียนบางส่วนรู้สึกว่าให้เวลาน้อย นอกจากนี้ในขั้นสรุปคำถามเกี่ยวกับใบงาน (ข้อที่ 4 และข้อที่ 5) ค่าเฉลี่ยค่อนข้างต่ำ ในการวิจัยครั้งนี้ให้นักเรียนทำใบงานที่บ้านเป็นใบงานที่นำกลับไปทำเป็นการบ้าน แสดงให้เห็นว่านักเรียนไม่ชอบทำการบ้านค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับใบงานจึงค่อนข้างต่ำ มีการบ้านทุกครั้งทำให้นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่าย นักเรียนบางส่วนคิดว่าครูสอนเร็วและมีเนื้อหามากมายทำให้นักเรียนรู้สึกเครียด

ผลการวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมสิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้า (AO) ในครั้งนี้โดยภาพรวมพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมสิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้า เห็นด้วยอยู่ในระดับ มาก (ค่าเฉลี่ย = 4.25) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของนักการศึกษาที่ได้ทำการศึกษาแล้วพบว่าความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมสิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้า (AO) ได้แก่ Davee Vuwesoua (2006) พบว่า การเรียนการสอนด้วยกิจกรรมสิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้า ช่วยกระตุ้นสมองให้คิด รู้เรื่องสำคัญโดยย่อก่อนเรียน ช่วยในการทบทวนความรู้และประสบการณ์เดิม โดยสื่อการเรียนการสอนช่วยสื่อสารความรู้ให้เข้าใจง่าย การทำกิจกรรมกลุ่มทำให้ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ มีความรู้เพิ่มขึ้น นันทวัน ดวงชัย (2548) พบว่า การเรียนการสอนด้วยกิจกรรมสิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้าในขั้นนำช่วยให้นักเรียนมองเห็นภาพรวมของเนื้อหาที่จะเรียน ในขั้นสอนช่วยเพิ่มความสนุกสนานในการเรียนและกระตุ้นความสนใจของนักเรียน ช่วยให้นักเรียนรับรู้และเข้าใจในสิ่งที่เรียนมากขึ้น แต่ในขั้นสรุปยังไม่สามารถทำให้นักเรียนเข้าใจในสิ่งที่เรียนเพิ่มมากขึ้นและช่วยให้นักเรียนสามารถสรุปสิ่งที่เรียนได้น้อย อาจเนื่องจากนักเรียนบางคน ไม่ชอบแสดงความคิดเห็นกับเพื่อนในชั้นเรียน ไรลดา ประจันตเสน (2547) พบว่า การเรียนการสอนด้วยกิจกรรมสิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้า ช่วยให้เข้าใจในการเรียนได้ง่ายขึ้น ได้รู้รายละเอียดที่สำคัญ ช่วยให้จับใจความได้ง่ายขึ้น ทนสมัย ช่วยให้เห็นได้ง่าย สนุก เพลิดเพลิน บุญกร เขจรภักดี (2548) พบว่า การเรียนการสอนด้วยกิจกรรมสิ่งช่วยจัดมโนคติล่วงหน้า ทำให้นักเรียนเชื่อมโยงความเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น การใช้สื่ออุปกรณ์ที่หลากหลายชัดเจน เข้าใจง่าย น่าสนใจ หรือการได้เห็นตัวอย่างของจริง การใช้เกมและการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกัน ช่วยให้นักเรียนรู้ได้เร็วและเข้าใจง่ายขึ้น